

Козацький край

Козацькому роду нема переводу!

№1 (65)
23 лютого 2015 р.

УКРАЇНА ВПИСУЄ НОВУ СТОРІНКУ В ТИСЯЧОЛІТНЮ ІСТОРІЮ ВІЙСЬКА

965 РІК (X століття).

Київський Князь Святослав Хоробрий, проголосивши хозарському кагану своє знамените "ІДУ НА ВИ", вирушив у похід проти одвічних ворогів нашої державності. Прогнавши хозар із земель сучасного Донбасу, київські дружинники остаточно добили їх у боях на Волзі. Ворожа держава агресивних хозар назавжди розвалилася, а Русь зі столицею в Києві стала однією з найпотужніших держав Європи...

1645 РІК (XVII століття). Козацький корпус Івана Сірка та Богдана Хмельницького

прибув морем до Каледонії і вступив на боці Франції у бойові дії найбільшої у Європі так званої Тридцятирічної війни. 1800 піших і 800 кінних запорожців прославилися у боях за Фландрію і перш за все — взяттям фортеці Дюнкерк, прозваної "Ключем до Ла-Маншу". До штурму українцями Дюнкерк протягом 10 років вважався неприступним...

1945 РІК (XX століття). Діяльність загонів УПА на землях Кубані набуває найбільшого розмаху. Зокрема, на перевалі Гойтх у Краснодарському краї перехоплено потяг, який віз до Москви понад 200 політрепресованих — їх звільнено. Маршовою піснею українських повстанців на Кубані була "Від Карпат по Кубань чути голос "Повстань!", на шапках-кубанках вони носили тризуби, а віталися "Слава Кубані! Героям слава!"...

2015 РІК (XXI століття). На Україну знову спрямовано погляди усієї Європи. Добровольчі батальйони і підрозділи Збройних Сил б'ються за цілісність кордонів держави і волю народу. У воїнів знову стає популярною зачіска з довгим "чубом", як у дружинників князя Святослава та запорожців Сірка. Вітаються словами "Слава Україні! Героям слава!" і насміхаючись над ворогом, нашивають на рукави шеврони "УКРОП"...

МУРМАНСЬКІ КОНТРАКТНИКИ ЗБУНТУВАЛИСЯ ПРОТИ ВІДПРАВКИ В УКРАЇНУ

Близько 20 російських військових, що відбувають службу за контрактом в одній з частин Мурманської області, заявили, що їх попередили про можливе виконання бойових завдань на території України.

Про це повідомив член президентської Ради з прав людини Сергій Кривенко, передає російський "Дождь".

Кривенко направив в міністерство оборони РФ запит з вимогою перевірити цю інформацію, а сам для зустрічі з контрактниками приїхав у Мурманську область. Вони заявили, що нещодавно були переведені на полігон, розташований приблизно за сотню кілометрів від їхньої частини,

для проходження бойового злагодження.

"Їх стали готувати за іншими військово-обліковими спеціальностями — звичайними стрілками тощо", — повідомив Кривенко.

"І потім виступає перед ними командир їхньої частини і каже, що вони вирушають у відрядження в Ростовську область, де, можливо, будуть переходити кордон для виконання бойових наказів", — додав член РПЛ.

На запитання про підстави для відрядження полковник "переконливо" відповісти не зміг. Замість цього офіцер "почав говорити про "патріотичні речі" — що там відбувається ві-

йна, що потрібно допомагати, потрібно захищати російських людей, які гинуть під бомбами українців", — розповів правозахисник.

Контрактники заявили, що відмовляються їхати під Рос-тов за відсутності письмового наказу і напишуть відповідні рапорти.

Військовослужбовці у скаргах також вказали, що на полігон їх везли в покритих брезентом кузовах "КамАЗів" без опалення за температури мінус 10-15 градусів, а на полігоні, за їхніми словами, є проблеми з харчуванням.

За даними Кривенка, в Мурманську область для роз-гляду вирушила комісія Мін-о-

борони РФ.

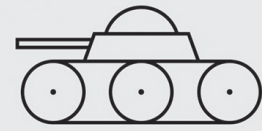
Кілька інших військо-вослужбовців в/ч розповіли правозахисникам, що вони та їхні товариші по службі (всього 70 осіб) під тиском з боку командування підписали контракти і були відправлені в Ростовську область, де вони перетнули російсько-україн-ський кордон.

Подробиць того, чим вони займалися по той бік кордону, в Україні, російські військо-вослужбовці не розповіли.

Командування їм пообіця-ло, що контракти можна буде потім розірвати, однак після повернення з "відрядження" їм це зробити не вдалося.

Після консультації з право-

НА УКРАЇНУ!

З УКРАЇНИ...

захисниками всі 70 військових направили командуванню письмові претензії. Згодом, за даними право захисниці Ірини Пайкачевої, контракти все-таки були розірвані.

На площі в Києві — виставка відбитої у терористів і росіян зброї та техніки

На столичній Михайлівській площі відкрилася виставка доказів військової агресії Росії на тери-торії України під назвою "Присутність".

Відкриття виставки відбулося 21 лютого на Михайлівській площі у Києві.

"Присутність" — документальна виставка доказів агресії російських військ на території України.

Фото Сергія КОРОВАЙНОГО

На площі представлено зібрані зразки військової техніки, озброєння та амуніції, які використовуються підрозділами російської регулярної армії та незаконними збройними формуваннями в боях проти ЗСУ на Донбасі.

Задум організаторів полягає в тому, щоб наочно продемонструвати, наскільки масштабною є підтримка терористів з боку РФ, а також те, що у конфлікті на сході України бере участь і безпосередньо російська армія.

Відвідати виставку всі охочі зможуть до 28 лютого - з 10:00 до 22:00 год. за вказа-ною адресою.

Україна ініціює введення на Донбас миротворців ЄС та ООН

Україна проситиме ООН та ЄС залучити миротворчу місію для врегулювання українсько-російського кон-флікту на Донбасі, заявив за підсумками засідання РНБО президент Петро Порошенко.

Однак росіян з-поміж миротворців не буде й не може бути, оскільки Росія є стороною цього конфлікту, підсумовує Порошенко. Експерти вбачають у такому сценарії й позитиви, й нега-тиви для України, сепаратисти й російська влада — категорично проти цього.

Росія як країна-агресор не може і не буде брати участі в миротворчій операції на Донбасі, заявив президент України Петро Порошенко. За його словами, Україна не погодиться на формат миротворчої місії, який може мати загрозу легалізувати багатотисячний російський військовий контингент, який, за даними українських воєнків, повітряної розвідки НАТО, лідерів Великобританії, Литви та США, діє на українському Донбасі.

"Нам таких миротворців вже "вистачає", — до-дав Петро Порошенко. Під його головуванням Рада національної безпеки та оборони вирішила звернутися до Організації Об'єднаних Націй із проханням направити в Україну миротворчу місію, яка діятиме відповідно до мандату Ради безпеки ООН. Порошенко повідомив, що це рішення вже опрацювали апарат РНБО та уряд, і що найкращим форматом є поліційна місія Євросоюзу з мандатом ООН.

"Ми обговорюємо питання запрошення в Укра-їну миротворчої місії ООН. Як найкращий для нас формат ми бачимо поліційну місію Євросоюзу. Ми розпочинаємо офіційну роботу: звернення до наших партнерів, консультації, які зможуть забезпечити мир", — заявив президент.

Порошенко наголосив, що такі дії будуть най-кращим виходом у ситуації, коли миру не дотриму-ються "ні Росія, ні ті, кого вона підтримує".

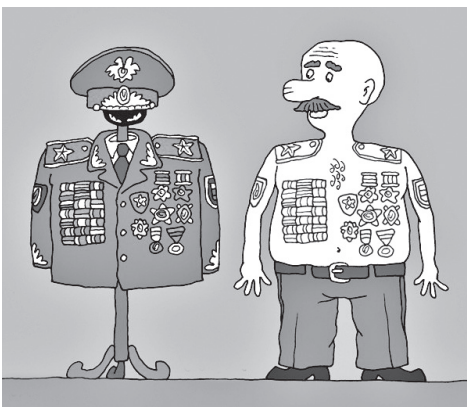
Дурень думкою багатіє: у Росії "нагороджують" одне одного брязкальцями "За взяття Києва і Львова"

Арсен ЗВЕНИГОРА

Давня народа справді мудрість влучно підмітила: "Дурень думкою багатіє". У сусідній Росії, гігантський відсоток на-селення якої просто розпирає від потуг відродити "большую імперію" і від пики за вкрадений "КримНаш", інтернет-мага-зин "Воєнпро", запримітивши тягу "землячків" до брязкалец і понтів, жваво торгує "медалями" і "орденами" — за вигадані "подвиги" на території іншої держави — України.

Найсмішніше — те, що водночас із "медалями" "За возвра-щення Крима" і "Воссоединение Крима і Севастополя с Росією", "Георгієвський крест ДНР", "Баклановській казачій крест", "Звезда Героя казачьего народа" та іншими брязкальцями ділки пропо-нують "дарагім рассеянам" стати кавалерами "орденів і медалей" за нібито окупацію українських міст, які їм тільки сняться — "За асвабдження Одесси", "За взяття Києва", "За взяття Львова"...

Ціна цього мотлоху — символічна, усього 499 рублів (трохи більше 7 доларів) за одну побрязкушку. Зважаючи на те, що знецінені війною і міжнародними санкціями російські рублі практично взагалі не мають ніякої ціни, можна лише привітати росіян із "капіталовкладенням" у імперські іграшки, якими ні самі не зможуть хвалитися, ні дітям у спадок передати...

ПРОПОНУЙТЕ ТЕМИ ДЛЯ СПЕЦПРОЕКТУ "БАТАЛЬЙОНИ ВОЛІ"!

За сприяння голови Черкаської ОДА Юрія Ткаченка та командування підрозділів у зоні АТО, "Козацький край" готує серію спецвипусків, присвячених українським силовикам, що воюють на сході країни. Матеріали для спецвипусків збираються безпосередньо у зоні бойових дій. У рамках спецпроекту "Батальйони Волі" вже вийшли номери газет, присвячені батальйону "Черкаси", Зведеному загону черкаської міліції, батальйону "Айдар" та полку "Азов".

З питань налагодження співпраці по підготовці наступних випусків звертатися за електронною адресою: cossack_land@i.ua

ПЕВЕЦ "НОВОРОССИИ" ПРОЗРЕЛ: "УКРАИНУ НАШИ ПОТУГИ СМЕШАТ: БОЛИ ОНА НЕ ЧУВСТВУЕТ, СТРАХА НЕ ИМЕЕТ, БЕДНОСТИ НЕ ПУГАЕТСЯ"

Российский писатель Захар Прилепин, который отмечается крайними экстремистскими взглядами и ненавистью к Украине, вдруг "прозрел". И написал в газете "Известия" статью, в которой, кроме привычных ксенофобских и антиукраинских заявлений, призвал россиян без эйфории посмотреть на нынешнюю агрессию России против Украины.

"Глупо недооценивать: украинский народ, или серьезная часть украинского народа, переживает то, что называется "пассионарным взрывом".

Когда мы говорим о патриотическом чувстве русских людей, ополченцах, о гуманитарных поставках, в которых принимают участие многие и многие россияне, — надо отдавать себе отчет, что в Украине имеет место то же самое, но в гораздо более радикальных и более масштабных формах.

Украину, грубо говоря, "прет".

И основная причина — вовсе не пресловутое стремление в Европу, в мир цивилизованных ценностей, комфорта и разнообразных свобод. Основная причина — это четкое и безумное осознание борьбы с той силой, что, как кажется украинцам, всегда тяготела над Украиной.

Сила эта: Россия, россияне.

Они почувствовали, что не просто страстно хотят, но наконец и могут победить пресловутого "старшего брата" и назначить "старшим братом" себя... Тогда вековая мечта осуществится: они посмотрят на это безобразное, огромное, тяжелое образование сверху вниз. И, возможно, даже поспособствуют распаду этого подлого государства, которое тысячу лет присваивает их славу, их государственность, их культуру.

Ради такого дела можно пожертвовать многим и многим.

Украина слишком долго ждала этого, она, по сути, именно сегодня отвоевывает свой вождельный суверенитет, создает свою новейшую мифологию. Украинцы ощущают себя древними греками, они часто ведут себя почти так, как вели себя русские в самые страшные моменты нашей истории...

Ставки их не просто высокие — они абсолютные: Украина или должна родиться, или роды не состоятся....

Никакого разумного и рационального выхода из этой ситуации нет и не предвидится.

Все, что русские могут противопоставить этому, — здравый смысл и отсутствие шапкозакидательства.

Это только наши прогрессивные деятели дрожат от того, что в России

ужасный "патриотический угар" и завтра здесь наступит фашизм, погром и воронок поедет к "Жан-Жаку" ловить на выходе клиентуру.

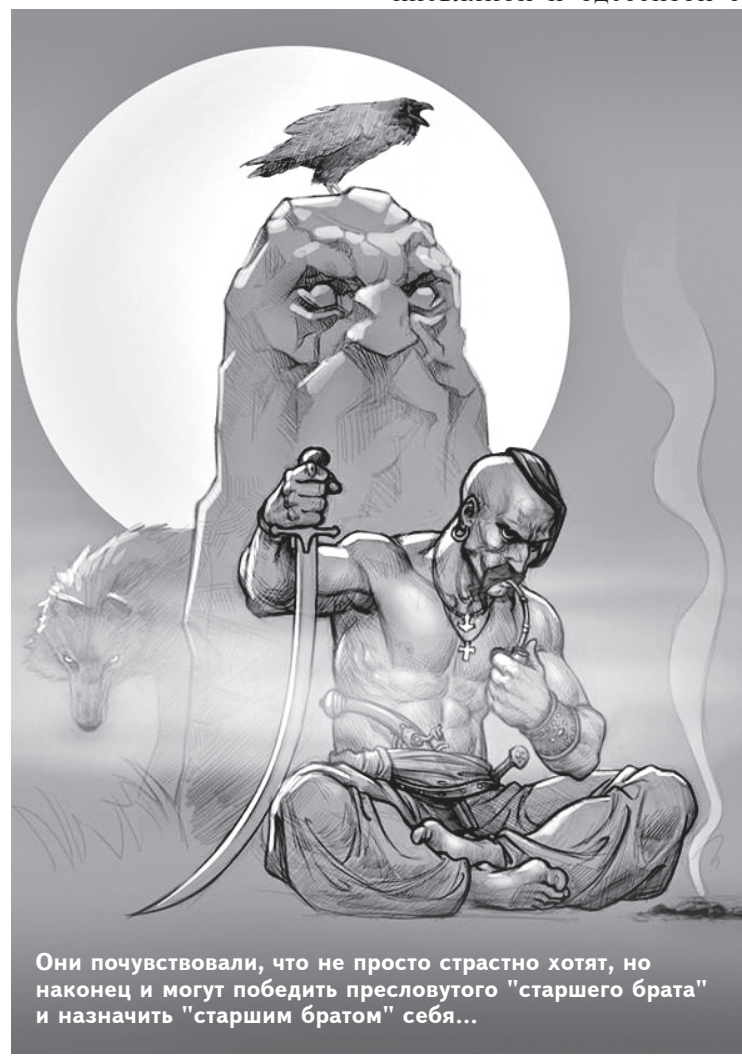
Патриотический подъем в Украине по отношению к нашему (и даже к "новорооссийскому") на десять баллов, на тысячу децибел и на две тысячи ватт мощнее.

На каждую нашу гуманитарную поставку они делают в десять раз больше, копилки для сборов на ВСУ стоят в каждом магазине, на каждом почтовом пункте и наполняются каждый час.

На каждого врача, что уехал из России или из бывших республик СССР лечить и спасать дончан и луганчан, у них есть пять своих врачей, которые спасают бойцов ВСУ.

На каждого добровольца — десять добрых молодцев господина Яроша, который, как мы видим, вообще не собирается прекращать войну.

На каждого Остапа — свой Андрий, а отец Тарас вообще не просматривается. На каждого Моторолу — свои "полевые командиры"... они всегда могут сказать,

Они почувствовали, что не просто страстно хотят, но наконец и могут победить пресловутого "старшего брата" и назначить "старшим братом" себя...

что при взятии аэропорта потери были: 1 киборг до 10 ватников...

"Им нужна месть за всю историю Украины сразу, за всю!"

А украинские женщины? За этот год на просторах Сети мне встречались сотни и сотни воинственных киевлянок и одесситок с

известные журналистки, певицы и телеведущие там произносят вслух такое, что в России не посмеет сказать ни одна их коллеги...

Сколько угодно можно кричать о том, что скоро вся Украина будет сидеть на лежанке под Львовом, а Порошенко повесят свои же, — Украину это только смешит: боли она не чувствует, страха не имеет, бедности не пугается.

Снимите хоть сто репортажей о том, что из деревень и сел Украины мужики массово бегут в Европу и в Россию прочь от военкомов, — свои 50 тысяч нового войска они все равно соберут...

Украинский солдат, как мы видели в аэропорту Донецка и под Дебальцевом, воюет даже тогда, когда перебита четверть его подразделения, а затем и половина, а потом и две трети...

То, что украинцы были в Отечественную вторыми по количеству Героев Советского Союза на душу населения, — надо помнить, надо забить себе на память молотком. Это дети и внуки тех самых героев и бесстрашных солдат — прямые их потомки.

Мало того, и среди бандеровцев героев было не меньше, иначе как объяснишь, что самая сильная армия в мире — советская, послевоенная, японскую армию просто смела, а бандеровцев ловила в лесах Западенщины

года два еще как минимум — и так и не переловила до конца.

Но тогда к тому же никакой Обама не обещал бандеровцам поставок вооружений, инструкторы НАТО не бродили за ними по пятам с дельными советами и никакие послы доброй воли не приезжали к ним...

Русские люди должны во всей полноте осознать, с кем имеют дело ополченцы Новороссии, на кого все мы смотрим сейчас. Мы смотрим на свое же зеркальное отражение, что вырвалось на волю и зажило свободной, буйной жизнью. При удобных обстоятельствах это отражение может разбежаться и своим бычьим лбом так ударит нам в лоб, что неизвестно еще, чьи мозги останутся на стене.

И мотиваций у этого зеркального отображения куда больше — им нужна месть за всю историю Украины сразу, за всю! И уже не важно, чего там в этой истории они себе придумали...

Вся эта снисходительность на тему, что, мол, братья-хохлы, вы сами заплачете, когда поймете, что карман дырявый, а Европе вы не нужны, — гроша ломаного не стоит.

В гробу они видели вашу снисходительность!"

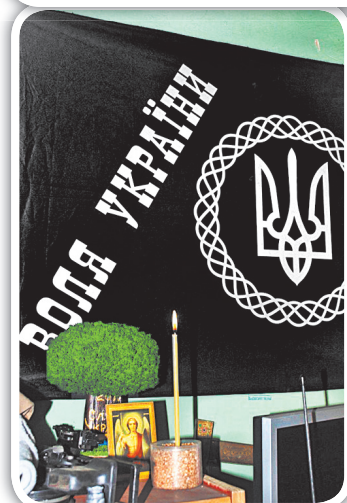
Зі статті в газеті "Известия" - друкуються мовою оригіналу

ЩАСТЯ "ХОЛОДНОГО ЯРУ"

У Щасті на Луганщині несе службу підрозділ "Холодний Яр", підпорядкований добровольчому батальйону "Айдар". Значна частина козаків "Холодного Яру" були учасниками Революції Гідності, тож відомий кінорежисер Михайло Ілєнко, який знімав у зоні АТО документальні кадри для свого майбутнього фільму, був радий потрапити сюди саме в річницю найбільшої напруги на Майдан — 21 лютого. Втім, такі приємні гості тут бувають нечасто — значно частіше сюди прилітають російські "гостинці" від сепаратистів...

Фоторепортаж Олега ОСТРОВСЬКОГО

Холодноярець пройшов Майдан і потрапив у АТО з позивним "Гайдамака"

ВІН НЕ ЛЮБИТЬ СЕПАРАТИСТІВ ЗА ТЕ, ЩО ТІ СПАПЛЮЖИЛИ СТРІЧКУ ГЕОРГІЇВСЬКОГО ХРЕСТА, ЯКИМ БУВ НАГОРОДЖЕНИЙ ЙОГО ПРАПРАДІД...

У часи війни, такі як нині, в Україні козакам давали найвлучніші прізвиська, які "прилипали" назавжди до них самих і до їхніх нащадків. З боїв повернувшись додому і сучасні козаки, яких побратими звично називатимуть так само, як називали на фронті...

25-річного бійця з Кам'янищини Андрія Коновала з часів Майдану в Києві вже ніхто з друзів не кличе інакше, аніж "Гайдамака". Проте коли у Щасті на Луганщині під час ворожого обстрілу осколками снарядів "Града" зрешетили працюючу місцевою електростанцію, її врятував, надавши першу медичну допомогу, саме Коновал. Тоді й згадали побратими, що з давніх часів Андрієве прізвище в українців означало: коновалами називали знахарів, які не маючи спеціальної медичної освіти, вміли прекрасно лікувати коней, корів, а як доведеться — то й людей...

Хлопець, який виріс у Холодному Яру, буквально всотував у себе історію легендарного краю. Його рідний Жаботин був одним із центрів Коліївщини, а згодом — дрібніших повстань проти поневолювачів українського народу. 1878 року черкаський повітовий справник повідомляв у своєму рапорті начальству, що селяни Жаботина А.Посипайко та троє його друзів внадилися до Холодного Яру: "... відлучаються дуже часто з місця проживання в Чигиринський повіт і після повернення підмовляють місцевих селян домагатися розподілу землі без сплати викупу, агітують до виступу проти влади".

У списках "Вільного козацтва", сформованого 1917 року для боротьби проти німецьких та російсько-більшовицьких військ, знаходимо ім'я Тодоса Посипайка та ще півсотні жителів Жаботина. Того ж, 1917 року з німецького фронту повертається у рідне село поручик 76-го піхотного Кубанського полку Афанасій Посипайко — і так само як інші Посипайки за пів століття до цього — вирушає до Холодного Яру, воювати

проти московської навали більшовиків. Енкаведисти схопили його тільки у 1937 році — кажуть, вийшов з лісу до рідного села в день, коли хоронили його матір... Відтоді холодноярський повстанець Афанасій Іванович Посипайко щез навіки — сімейні перекази говорять, що його розстріляли того ж 1937 року в застінках Лук'янівської тюрми Києва.

Минуло майже століття, і нащадок роду Посипайків, праправнук Афанасія Посипайка Андрій Коновал 2010 року став козаком "Вільного козацтва Холодного Яру", а пізніше одним із перших вирушив на столичний Майдан вершити Революцію Гідності, одним з останніх його залишив і восени

2014-го року вирушив на Схід воювати проти московських загарбників — так само, як прапрадід проти них воював...

Андрій при-

КМДА, потім подався до 4-ї сотні — так званого "Козацького редуту", чия барикада височіла біля стін Головопштамту. 11 грудня вже брав участь у сутичках з міліцією, яка намагалася штурмувати

йшли проти куль — але це був подвиг цих окремо взятих хлопців, а не партії, до якої вони належали... Зрозумів, що я влаштований так само, як мій прапрадід-холодноярець — я вірю в

жежа. Не знаю, задихнулися вони в диму, чи були вбиті під час штурму спецназівцями, який був проведений з даху будівлі... А 18 лютого мало не загинув сам — у районі станції метро "Арсенальна", де людей

просто почали масово відстрілювати... Заскочив у під'їзд якогось будинку і через вікно бачив, як на вулиці буквально розтоптують усіх без розбору. "Беркут" тільки збивав людей з ніг, а слідом за ним ішли "ті тушки", які дострілювали, добивали палицями або ногами... З будинку вискочив через вікно у внутрішній двір, перескочив через тин якогось підприємства і двома зміг пробратися назад на Майдан.

Залишався на Майдані аж до перших днів серпня, а потім разом із ще п'ятьма товаришами з 4-ї сотні на запрошення Олега Островського приїхав до Холодного Яру. Там, у вишкільному таборі у яру серед лісу, козаки три тижні вдихали п'янке повітря легендарної місцини, вправлялися у стрільбі, повзали по-пластунськи, рили траншеї... У вересні разом з побратимами "Добрим" і "Шведом" з Дніпропетровщини, "Самураєм" з Київщини і "Нагаєм" з Вінничини "Гайдамака" вирушив з Холодного Яру на фронт — добровольцями у батальйон "Айдар". Відтоді й донині козаки несуть службу у підрозділі "Холодний Яр", підпорядкованому цьому батальйону — охороняють ТЕС у Щасті на Луганщині.

Андрій завжди носив на Майдані, а тепер носить у зоні АТО як оберіг у кишені на грудях фотокартку часів Першої світової — свого прапрадіда-героя, у мундирі з орденами й медалями, серед яких добре видно Георгіївського хреста. Боець каже, що сепаратистів не простить не тільки за те, що вони намагаються розколоти Україну, а й за те, що вони спалювали Георгіївську стрічку дідового ордена.

Колись міне і ця війна, а нащадка поручика Посипайка, котрий за паспортом Коновал, рідний Жаботин, Холодний Яр і Україна знають вже як Гайдамаку, яких у Холодному Яру в усі часи було чимало...

Олександр БРАВАДА

Андрій завжди носив на Майдані, а тепер носить у зоні АТО як оберіг у кишені на грудях фотокартку часів Першої світової — свого прапрадіда-героя, у мундирі з орденами й медалями, серед яких добре видно Георгіївського хреста. Боець каже, що сепаратистів не простить не тільки за те, що вони намагаються розколоти Україну, а й за те, що вони спалювали Георгіївську стрічку дідового ордена.

їхав до Києва 3 грудня 2013 року — четвертого дня після кривавого побиття "Беркутом" беззбройних студентів, що стало точкою кипіння для Майдану. Першу ніч холодноярець разом зі "свободівцями" був у захопленій мітингувальниками будівлі

"вешенників", які пішли на штурм. Думав, що може бути толк з його "Удару", але потім так і не помітив, щоб це була справжня партія з багатьох потужних особистостей... Бачив у роботі затятих хлопців зі "Свободи", які з дерев'яними щитами

ідею, вірю в Україну і ладний загинути за неї, але не вірю партіям і політикам... Вірю справжнім патріотам! Я, до речі, був знайомий з вірменином Сергієм Нігоянном і білорусом Михайлом Жизневським — першими з Небесної сотні, хто загинув на Майдані. Для мене іноземець, який стає на захист України, значить більше, аніж українець, який говорить про любов до Вітчизни, а сам її зраджує...

У лютому, коли на Майдані масово поперли "Беркут" і "тітушки", Андрій бився на барикадах — ментав "коктейлі Молотова" у бронетранспортер, вступав у рукопашну... У ЗМІ того часу проскакувало фото, де холодноярський "Гайдамака" веде поруч з собою особисто полоненого ним солдата внутрішніх військ.

— Взяв його у полон в Українському домі на Європейській площі, — розкаже Андрій. — Солдат сидів з гранатою у руці і дивився перед собою безтямними очима. Шкода його стало — ми з ним майже однолітки. Перевдів його у цивільне, щоб на Майдані не "порвали" — і відвів у штаб, який був тоді у "Профспілках"...

Невдовзі той самий Будинок профспілок згорів дотла, а Андрієві довелося витягувати з нього тіла загиблих.

— Я не з гидливих, — згадує "Гайдамака", — обпалених трупів не боявся. Виносив їх з будівлі, яка от-от могла обвалитися. Особливо багато загиблих було на верхніх поверхах, звідки починалася по-

Сто років тому кримські татари, піднялися на священну війну

Нещодавно російський президент Путін поставив завдання перед істориками РФ, яке полягає в написанні історії Криму. При цьому він наголосив на тому, що Кримська історія є невід'ємною частиною російської історії. Цікаво, як придворні кремлівські агітатори намагатимуться обійти згадкою періоди, коли Крим належав Скіфській державі, потім Давній Елладі, Римській імперії, Візантії, Київській Русі, Золотій Орді, Венеції, Генуї, Великому Литовсько-Русько-Жемантійському князівству, Кримському Ханству та Османській імперії? Зрештою, як вони спробують обійти зовсім нещодавню історію — коли розвалилася царська Російська імперія і ще тільки ліпилася на крові майбутня радянська імперія? Допоможемо історикам окупаційної тимчасової "влади" Криму згадати про часи Кримської Народної Республіки (Qırım Halq Cumhuriyeti), яка виникла за сприяння України на Кримському півострові в 1917–1918 роках і стала першою у світі республікою мусульман...

Після падіння російського царату у Симферополі був скликаний З'їзд мусульман Криму, який обрав Мусульманський виконавчий комітет (Мусвиконком). Його очолював шойно призначений цим же з'їздом на посаду муфтія 32-річний богослов, юрист і публіцист Номан Челебі-Джихан. Він був і автором кримськотатарського національного гімну під назвою "Я присягнувся". Йшла Перша світова війна, і Челебі-Джихан перебував у складі діючої армії, тож був обраний на свою посаду заочно. Чільними друкованими органами Мусвиконкому стали газети "Міллет" і російськомовна, але політично радикальніша, газета "Голос татар".

Російський Тимчасовий уряд був вимушений визнати Мусвиконком як орган національно-культурної автономії кримських татар. Але де-факто у сферу його відання впродовж кількох місяців переходять всі кримськотатарські справи — політична діяльність, культура, релігійні справи, економіка, податки. Виконком мав у всіх повітових містах підпорядковані собі місцеві мусульманські комітети, а в селах — уповноважених і сільські комітети. Фактично впродовж кількох місяців була вибудована повна вертикаль влади.

У результаті контактів влітку-восени 1917 р. з організаційним центром кримськотатарського руху — Тимчасовим Кримсько-мусульманським виконавчим комітетом — Українська Центральна Рада визнала основним суб'єктом самовизначення в Криму саме кримськотатарський народ.

У липні 1917 року була створена перша кримськотатарська політична партія "Milliy Firqa" ("Національна партія"). У ній незабаром оформилися дві течії: прихильники автономії Криму (переважно прихильники соціалістичної ідеології) та прибічники відновлення незалежної кримськотатарської держави, яка свого часу існувала на півострові упродовж трьох з половиною століть.

Програма партії передбачала скликання парламенту і проголошення у Криму народної республіки.

У другій половині липня 1917 р. до Києва й прибули керівники Мусвиконкому Д. Сейдамет і А. Озенбашли, які провели зустрічі з головою УЦР Михайлом Грушевським, секретарем міжнародних справ О. Шульгиним, головою Генерального секретаріату В. Винниченком, побували на засіданні революційного представницького органу України. Д. Сейдамет в своїх споминах, написаних за кілька десятиліть після подій, говорив:

Ми уважно відстежували структуризацію національного руху України, заснування Центральної Ради, дії українців з реалізації територіальної автономії і, нарешті, створення національного уряду. Анархія, що підступала звідусіль, наочно доводила безпідставність наших намірів зберегти свою країну на договірній основі з росіянами, з російськими органами влади, — це поставило нас перед необхідністю більш ретельного вивчення національного руху українців.

Про ці перемовини газета "Голос Татар" за 29 липня 1917 року писала так:

Украинскую раду посетила делегация мусульман, обратившаяся с просьбой поддержать их стремление к установлению автономии Крыма. Мусульмане выражают желание о территориальном присоединении Крыма к Украине.

Так само, як Центральна Рада домогалася українізації військ,

Гербом Кримської Народної Республіки був затверджений "тарак-тамга" — родовий знак ханської династії Гераїв. Жовтий герб на блакитному полотнищі став державним прапором.

в яких переважали українці, Мусвиконком став підпорядкувати собі частини, в яких служили переважно кримські татари. Він сформував у Симферополі кримськотатарський батальйон і домігся повернен-

ня з фронту до Криму кількох кримськотатарських військових частин. Два кінні полки кримських татар стали основою кавалерійської бригади. Було створено і артилерійські та піші підрозділи, особливу популярність з яких здобув піхотний полк "Уріет" (у перекладі з кримськотатарської — "Воля"), яким командували поручики Аблаєв та Нагаєв. Пізніше "Уріет" було розгорнуто в бригаду.

Кримських татар підтримав український Полк імені гетьмана Дорошенка. Пізніше були сформовані також грецький батальйон, єврейський загін, вірменська і польська роти. У Кримських військах служили також французькі військові, зокрема авіатори під командуванням полковника Монтеро.

За ці дії проти "великої і неделімої Росії" Номан Челебіджихан ще улітку 1917 року вперше був заарештований Тимчасовим урядом, проте на його підтримку виступили не тільки тисячі кримців, а й українці та інші національні групи півострова, тож за кілька днів голову Мусвиконкому звільнили, тільки посиливши його популярність. Підтримка Челебіджихана усіма етносами Криму була зумовлена його повагою до прав кожної нації, яка різко відрізнялася від зажерливої і нахабної поведінки Москви, що прагнула знову захопити півострів. "Наше завдання, створення такої держави, як Швейцарія. Народи Криму є прекрасним букетом, і для кожного народу потрібні рівні права й умови, бо нам іти пліч-о-пліч".

1-2 жовтня 1917 року (за старим стилем) Мусульманський

виконком провів з'їзд представників кримськотатарських організацій, на якому Н. Челебі-Джихан висловив спільну думку ініціаторів: подальшу долю Криму повинен вирішити Курултай. Рішення про скликання Курултаю було прийнято одностайно.

Була створена комісія з підготовки Курултаю з 5 чоловік. До неї увійшли Номан Челебі-Джихан, Джафер Сейдамет, Амет Озенбашли, Сейтджеліль Хаттат і Алі Боданінський. З'їзд призначив вибори на 17 листопада. На Курултай були обрані 76 делегатів, у тому числі від Ялти — 24 делегати, Сімферополя — 19, Феодосії — 16, Євпаторії — 11, від Ора (Перекопу) — 6. Серед делегатів були 4 жінки. Це був перший з-поміж ісламських народів приклад реалізації виборчих прав жінок; ще й донині цих прав жінки не мають у цілій низці мусульманських держав. Навіть у США такі права жінки отримали пізніше — у 1920 році.

Напередодні скликання Курултаю Мусвиконком виступив із відозвою "Про владу в Криму", в якій заявив, що перебирає ініціативу створення автономії без гегемонії якоїсь народності над іншою і під

гаслом "Крим для кримчан". Засідання Курултаю розпочалися 8 грудня о 14-й годині у Залі суду Ханського палацу в Бахчисарай. Головою Курултаю був обраний один із лідерів "Milliy Firqa" ("Національна партія"), письменник Асан Сабрі Айвазов. А 13 грудня Курултай проголосив Кримську Народну Республіку. Це була перша у світі мусульманська республіка. Для прикладу, Турецька Республіка була проголошена шістьма роками пізніше.

Спираючись на попередні домовленості і федералістську концепцію державного будівництва, Українська Центральна Рада у грудні 1917 р. визнає Кримську Народну Республіку.

14 грудня Курултай затвердив символіку Кримської Народної Республіки та ухвалив "Кримськотатарські основні закони", першу Конституцію Криму. Вона передбачала реалізацію кримськотатарським народом права кожного народу на національне самовизначення і самоврядування шляхом створення парламенту, обраного на вільних, прямих, рівних виборах таємним голосуванням. Конституція також скасувала звання та стани і проголосила рівність усіх громадян незалежно від їхньої національності або віри та рівноправність жінок і чоловіків. 18 грудня Курултай сформував національний уряд,

ПІДТРИМАНІ КИЄВОМ, ПРОТИ МОСКОВСЬКИХ ЗАГАРБНИКІВ

який за прикладом Києва називали Директорією — у складі п'яти директорів (міністрів): голова Ради та директор юстиції Номан Челебі-Джихан, директор з зовнішніх та військових справ Д. Сейдамет, директор фінансів та вакуфів С. Хаттагов, директор у справах релігії А. Шукрі, директор народної просвіти І. Озенбашли. Директорію одразу визнала Центральна Рада, а Директорія засудила агресію радянської Росії проти Української Народної Республіки.

Ще до початку роботи Курултаю були відкриті культурні та освітні заклади, серед яких — Національний кримськотатарський музей у Ханському палаці в Бахчисарай, Педагогічний інститут імені Ісмаїла Гаспринського та Національний художній технікум. А у Симферополі — жіночий учительський інститут. Починалася серйозна просвітницька робота, яку перервали дії більшовиків.

Петроградський Совнарком не визнав ані Кримської Народної Республіки, ані її Директорії. За його вказівкою кримські більшовики у ніч на 16 грудня захопили Севастополь та — "іменем советской власті" негайно розігнали там раду робітничих, матроських і солдатських депутатів. Натомість був створений військово-революційний комітет, під орудою якого червоні загони почали наступ на інші міста Криму. В багатьох містах Криму, зокрема Севастополі, Феодосії, Євпаторії було розгорнуто масовий терор, виконавцями терору була насамперед та частина флотських екіпажів, яка більше походила на співтовариство кримінальників на кораблях флоту, аніж на військовослужбовців, і кримські люмпени. За мінімальними оцінками всього за два місяці, грудень 1917 — січень 1918 років від безсудних розправ у Криму загинуло не менше тисячі осіб, значна частка яких були офіцерами Чорноморського флоту.

Для оборони півострова від більшовиків Директорія та Рада народних представників, що об'єднала всі національні громади Криму, 19 грудня створили у Симферополі об'єднаний Кримський штаб. Упродовж січня кримські підрозділи билися проти загонів більшовиків та анархістів, які були краще озброєними і набагато переважали їх чисельно. Номан Челебі-Джихан, який намагався домовитися з більшовиками про припинення бойових дій, під час перемовин у Симферополі був підступно схоплений, перевезений аеропланом до в'язниці у Севастополі і там 23 лютого розстріляний.

Наприкінці січня 1918 року більшовики захопили увесь Крим, оголосили про розпуск Курултаю і Ради народних представників та влаштували на півострові масовий терор, який супроводжувався погромами кримськотатарських селищ. У

Ялті, Феодосії, Євпаторії, де тоді жили багато кримських татар, розгорнулося переслідування місцевої інтелігенції. "Червоні" матроси та солдати гвалтували кримськотатарських жінок та дівчат і приторговували ними. Було заарештовано і розстріляно без суду у лютому 1918 р. в Севастополі муфтія Ч. Челебієва.

Інший лідер кримських татар Д. Сейдамет встиг виїхати через Україну та Кавказ до Османської імперії. Значна кількість вояків КНР пішла в гори.

У безрезультаті було проголошено так звану "Соціалістичну Радянську Республіку Тавриди", яку мали намір приєднати до Росії. Втім, промосковські сили недооцінили можливості українського війська — вже у квітні більшовицька влада у Криму впала під ударами Запорізького корпусу Дієвої Армії Української Народної Республіки під командуванням полковника Петра Болбочана, до якого приєдналися кримськотатарські повстанці. На певний час була відновлена діяльність Курултаю та Директорії.

На думку гетьмана Павла Скоропадського Крим мав приєднатися до України на правах автономного краю: "...Україна без Криму стати сильною державою не могла б і особливо з економічного боку була б не сильною. Так не натурально відрізана від моря, мусила б Україна обов'язково збільшувати намагання до захоплення цього морського побережжя, а разом з тим повстали б загострені відносини з тією державою, котрій було б передано посідання Криму".

У свою чергу, уряд Туреччини також висував претензії на Крим. Турки намагалися використати події громадянської війни та приборкати Крим під власний протекторат, щоб не допустити загарбання його Німеччиною. Для цього Туреччина використовувала лозунг татарської самостійності, котрим намагалися привабити на свій бік кримськотатарське населення.

Німецьке командування теж прагнуло залишити Крим за собою. Деякий час управління півостровом здійснював генерал Кош, але незабаром німці вирішили створити місцевий уряд, який очолив литовський татарин, генерал Сулькевич.

Проте це зовсім не відповідало задумам татарських націоналістів. 21 липня 1918 року від імені Курултаю кайзеру Вільгельму II був таємно спрямований меморандум наступного змісту: "Кримський татарський народ завдяки падінню Кримського ханства 135 років тому підпав під російське

ярмо...Всі жорстокі утиски не могли змусити кримських татар забути ту повагу, якою користувалося панування їхніх предків, перед яким колись схилялася Москва...Кримські татари бажають відновлення в Криму татарського панування; завдяки історичним і військовим здібностям своєї раси вони можуть зберегти мир і спокій в країні, і на закінчення, вони спираються на Центральну Раду України ..."

У відповідь Кримський крайовий уряд виступив з офіційною заявою про те, що "двох урядів в Криму бути не може", а тому Курултай позбавлявся прав національного парламенту. Одночасно з цим уряд оголосив про те, що він визнає культурно-національну автономію Криму.

Сулькевич почав проводити політику, спрямовану на відрив півострова від України. Усі заходи Української Держави ігнорувалися. Відкидаючи вимоги уряду Української Держави, Кримський крайовий уряд вирішив 21 липня відправити делегацію до Берліна. Її метою

його світлості пана гетьмана". В компетенцію українського уряду передавалася зовнішня та митна політика, керівництво армією та флотом. Спільною була фінансова система, експлуатація залізниць, пошта і телеграфу. Кримський півострів одержував свій крайовий уряд, народні збори, які розробляли місцеве законодавство, а також територіальне військо, адміністрацію і статс-секретаря в справах Криму при Раді міністрів Української Держави. Передбачалося, що півострів буде мати свій власний бюджет. Згідно з домовленістю, ці умови мали бути розглянуті і затверджені Курултаєм та з'їздами національних і громадських організацій Криму. Але в листопаді 1918 р. почалося повстання проти гетьмана П. Скоропадського...

Скориставшись ситуацією, до влади на півострові прийшов проросійський уряд Соломона Крима. У своїй діяльності уряд С. Крима спирався на підтримку Добровольчої армії та Антанти. Своїм завданням вважав зближення з усіма державними організаціями, які прагнули до "возз'єднання єдиної Росії".

Але з перших же днів між Кримським крайовим урядом та командуванням Добровольчої армії почалися чвари. Командири часто ігнорували розпорядження уряду. Уряд, у свою чергу, вважав себе незалежним від генерала Денікіна й тому виконував розпорядження тільки командування союзних військ. Окрім того, більшовицька Москва розпочала надсилати до Криму агітаторів і організовувати партизанські загони. Був створений підпільний комітет для підготовки збройного повстання. У квітні 1919 року Крим захопили російські "червоні", яких у червні вибили з півострова російські "білі" генерала Слащова, що нищили будь-який натяк на кримськотатарський націоналізм, горлаючи на пло-

Герой визволення Криму, командувач Запорізьким корпусом Армії УНР Петро Болбочан

щах усіх міст півострова про те, що Крим — "его неотъемлемая часть Великой России".

Ображені у найкращих почуттях кримські татари звернулися за допомогою до Юзефа Пілсудського. Відповідь керівника Польської держави була ухильною: він погоджувався допомогти лише за умови, що протекторат Польщі над Кримом буде схвалено Лігою націй і владою Української Народної Республіки. Зрозуміло, петлюрівський уряд виступив рішуче проти, заявивши, що готовий надати Криму широку автономію, але не більше того. Проте у листопаді війська червоних перейшли у наступ і на півострові в черговий раз була встановлена радянська влада. Цього разу надовго...

У ході подій, упродовж 1918–1922 років загинули майже чверть кримських татар, ще через 20 років Москва продовжила знущання над корінним народом Криму, примусово депортувавши татар. Московські окупанти постаралися знищити навіть згадку про кримських татар, масово перейменувавши практично усі населені пункти, які мали кримськотатарські назви — з історичних залишилися тільки Бахчисарай, Джанкой, Ішунь, Саки та Судак.

Можливість кримським татарам масово повернутися на рідний півострів була надана лише незалежною Україною — 1991 року. Та вже 2014-го на півострів знову прийшли російські окупанти...

"SOÑ NEFESTE "TATAR" DEP UZANIR QOLUM"
(N. ÇELEBİÇİHAN)

було добитися від німецького уряду визнання незалежності Криму від України, одержання позик та налагодження торговельних відносин з Німеччиною.

Тоді Українська Держава з середини серпня оголосила економічну блокаду Криму. Було припинено залізничний та морський рух і торгівлю. Це змусило Кримський крайовий уряд розпочати переговори з Києвом, і в середині вересня до Києва прибула кримська делегація. Наслідком наступних переговорів було виро-блення прелімінарних умов входження півострову до складу України. В пункті І цього документу зазначалося: "Крим з'єднується з Українською Державою на правах автономного краю під єдиною верховною владою

Гімн кримських татар, затверджений сотню років тому, чинний і досі. Він починається словами:

*Я присягнувся перед народом його горе остудити
Скільки можна гнити живими і під вічною тлінню жити?
Якщо ж я зможу спокійно цей біль перенести
Хай захолоне чорною кров'ю серце у мене в грудях.*

*Я присягнувся світлом ясним тьму прогнати з моєї землі
Скільки можна, щоб один одного брати бачити не могли?
Якщо ж я, присягнувшись світлом — і не спалахну, не згорю
Річки сліз хай стануть морем, перетворившись на кров мою.*

Православне розуміння посту

Цього року 23 лютого Ми вступаємо у Великий Піст, і маємо розуміти, що піст має велике значення для кожного із нас!

Зробивши історичний експурс, можемо помітити, що піст сучасник людства. Він був першою заповіддю людині і полягав у обмеженні вживання плодів пізнання добра і зла: "І заповів Господь Бог людині, сказавши: від усякого дерева в саду ти будеш їсти, а від дерева пізнання добра зла не їж від нього, бо в той день, коли ти з'їси від нього, смертю помреш" (Бут. 2. 16-17). Все було дозволено і людина не мала ні в чому потреби, обмеження було мінімальним. Саме це обмеження мало на меті виховання сили волі людини. Людина була створена за образом і подобою Божою і на відміну від решти творіння була наділена свободою волі, свободою обирати між добром і злом. Порушення заповіді відкрило двері злу, стражданню і смерті у світ всього творіння. Нестриманість, насамперед, позначилась і на стійкості людини, на її силі волі. Згрішивши одного разу, людина стала слабшою і більш вразливою для зла. В підтвердження цих слів згадаймо власний досвід першого свідомого падіння в гріх. Зробити перший крок тяжко, навіть під впливом великої спокуси, здається Сам Бог через наше сумління оберігає нас від падіння, та якщо людина не знаходить в собі необхідної сили волі, вона падає. Згрішивши перший раз, ми стаємо більше схильними до гріха і наступного разу падаємо під впливом меншої спокуси. Подолавши докори сумління, людина зникає до гріха, котрий починає панувати над свободою її волі. Гріх подобно інфекції робить нашу волю слабкою і викликає у нас схильність до зла, яке в свою чергу подібно отруті умертвляє людину не лише фізично, а насамперед духовно. Щоб звільнитися людини з такого стану, необхідні дві умови – це Божою благодаттю "яка немичне лікує і те що втрачається поповнює" і прояв доброї волі людини. Бог простягає руку поміч кожній людині, але зробити крок назустріч дається не кожному, через слабкість власної волі. Силу волі людина повинна зміцнювати протягом всього життя і найперше в боротьбі зі спокусами, які спричиняє ворог роду людського. Стримуючи в собі розвиток зла людина стримує власне тління.

Саме вихованню сили волі і служити такий древній засіб як піст. Ми бачимо, що піст був важливим для людини ще до гріхопадіння, а після того, як зло заразило людину, він є просто життєво необхідним. Багато християн, можливо навіть на рівні підсвідомого, розуміють необхідність посту, проте не всі правильно його використовують, а іноді просто спотворюють його призначення. Призначення посту – полягає у відновленні людини, у лікуванні від зла, у вихованні доброї волі людини. Цей процес є не простим і вимагає певних зусиль від людини, насамперед широго бажання змінитися. Деякі з християн, нашої хвилюючись на перешкоди власної слабкості не бачають зробити над собою зусилля й дотримуються посту поверхнево, проявляючи лукавство. В такому випадку піст, який повинен провадити людину до спасіння, стає приводом до загибелі. Щоб уникнути такої небезпеки, до посту підходити з ширістю і обережністю.

Для людини невідомої з давніх часів дається немислимим дотриматися всіх вимог православної традиції посту, проте не слід лякатися, а закликати на допомогу Бога і власний життєвий досвід. Варто пригадати початок власного життя, коли для нас недосяжними були прості речі: ми не вміли ходити, розмовляти, читати й писати й багато чого іншого, але людина здатна вчитися, це саме стосується і практики посту.

Іншою поширеною небезпекою, яка спотворює суть посту, є незрозуміння того, що піст є лікувальним засобом для людини і не може бути "жертвою Богу", як деякі неправильно розуміють. Бог не потребує від нас таких жертв, а через піст ми лише вдосконалюємося і наближаємося до Творця. Небезпека, від розуміння посту як "жертви", криється у розвитку марнославства. Людина, яка постить лише для того, щоб "догодити" Богу, починає відчувати неправду і згубу "святість". Сприймаючи піст як лікувальний процес для душі і тіла, християнин повинен визначитися з власними "хворобами", тому піст без покаєння є немислимим. Просте утримання від деяких видів їжі є дією і нічим іншим. Можливо така дієта і покращить стан тіла, але належного "оздоровлення" людині, не принесе. Майже всі тілесні хвороби людини є наслідком пристрастей, тобто хвороб "духовного" плану, тому оздоровлення людини слід починати саме з них. Пристрасті людини подібні до жаринок, які тліють в плоті і при створенні певних умов, особливо коли людина веде нестриманий спосіб життя, ці вогниці розгораються до величезних багат, які спопеляють людину з середини. Напевно кожна людина відчувала при хворобах, особливо простудних, жар в своєму тілі. Цей стан, коли від підвищеної температури, все тіло стає слабким і розум перебуває ніби в тумані, подібний до стану людини котра палає пристрастю. Така людина не може твердо мислити і повноцінно керувати своїми вчинками. Єдиний спосіб вгамувати пристрастний вогонь – це стримувати себе. Як вогнище без хмизу поступово гасне, так і пристрасть без потакання їй вгасає.

Перебуваючи в полоні пристрастей, людина часто схильна до самообману і не бажає визнавати свого "хворобливого" стану, тому лише усвідомлення власного стану, яке неможливе без сповіді, також бажання "вилікуватись", що є покаєнням, разом з постом, який є стриманням, допоможуть їй звільнитися від "хвороб" духовних і тілесних.

Під час посту Церква закликає своїх вірних найперше до стримання, проте одного стримання від гріховних проявів для користі людини є замало. Стримуючи в собі гріхове, християнин повинен розвивати і збагачувати в собі почуття милосердя і любові до ближнього. "Усяке роздратування, і лютість, і гнів, і крик, і лихослів'я з усякою злобою нехай будуть знищені у вас; а будьте один до одного добрими, милосердними, прощайте один одному, як і Бог у Христі простив вам." (Еф. 4. 31-32) – навчає нас апостол Павло.

Піст це той час коли ми повинні нарешті здійснити свої добрі наміри і вже не відкладати їх надалі, це час віддавання боргів духовних, боргів пошани батькам і рідним, боргів любові ближньому.

Піст це час тяжкої праці над собою. Християнин повинен проаналізувати свої почуття, бажання і мрії, тому що пусті і гріховні мрії ведуть нас на шлях загибелі. Пригнічуючи свою плоть, людина підносить свій дух, і кожне зусилля, кожна перемога над похотями наближає нас до Бога.

3 повагою підготував настоятель Храму святих Первоверховних Апостолів Петра і Павла м. Чигирин протоієрей Василь Циріль

ДЕНЬ В ІСТОРІЇ

23 лютого – 9 березня

23 лютого 1943 р. гітлерівці розстріляли Павла ГАРЯЧОГО (на фото), уродженця с.Буда-Горобіївська Канівського району Черкащини, колишнього сотника Армії УНР.

24 лютого 1865 р. у кримському місті Керч народився Іван ЛИПА, засновник українського Братства тарасівців, письменник, український комісар Одеси (1917), міністр віросповідань УНР (1919).

24 лютого 1873 р. народився Іван РОТАР, голова української "Просвіти" у Катеринодарі на Кубані.

24 лютого 1919 р. народився Петро ФЕДУН-ПОЛТАВА, публіцист, майор УПА.

25 лютого 1738 р. загинув у бою з татарами літописець Григорій ГРАБ'ЯНКА, соратник гетьмана-мученика Павла Полуботка.

25 лютого 1871 р. у Новограді-Волинському на Житомирщині народилася Леся УКРАЇНКА (Лариса КОСАЧ).

25 лютого 1887 р. народився Василь ШКЛЯР, член Центральної Ради, старшина Армії УНР.

25 лютого 1946 р. загинув у бою з енкаведистами полковник УПА ГРЕПІТ-РІЗУН (Василь АНДРУСЯК).

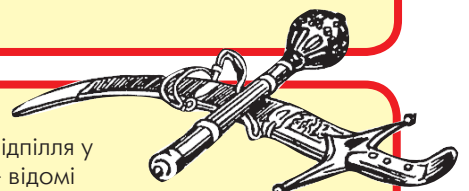

27 лютого 1942 р. під час масового розстрілу гітлерівцями членів українського націоналістичного підпілля у Бабиному Яру загинули Олена та Михайло ТЕЛІГИ – відомі поетеса та бандурист, громадські діячі.

28 лютого 1889 р. народився Павло ШАНДРУК, головнокомандувач Української національної армії (1945).

28 лютого 1890 р. народився Осип СОРОХТЕЙ, художник, член "Артистичної горстки" УСС та Пресової кватири УСС.

Наприкінці лютого 1922 р. в московській катівні загинув отаман ОРЛИК (Федір АРТЕМЕНКО).

1 березня 1901 р. народився Степан ЩЕРБАК, герой Другого зимового походу.

2 березня 1980 р. помер письменник Павло ШТЕПА, уродженець станиці Новодмитрівська на Кубані, член УВО та ОУН.

3 березня 1890 р. народився Герасим НЕСТЕРЕНКО (холоднорський отаман ОРЕЛ).

3 березня 1921 р. загинув звенигородський кошовий Вільного козацтва Семен ГРИЗЛО (на фото).

4 березня 1750 р. відновлено гетьманство в Україні.

4 березня 1952 р. загинув художник УПА Ніл ХАСЕВИЧ.

5 березня 1878 р. народився Ілько ГАВРИЛЮК, сотник УГА, поет, учитель.

5 березня 1882 р. народився Ярослав ВОЄВІДКА, командир 1-го гарматного полку бригади УСС Галицької армії.

5 березня 1950 р. у бою з москалями загинув командувач УПА Роман ШУХЕВИЧ.

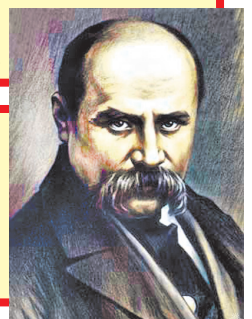
6 березня 1892 р. народився Іван ЧМОЛА, організатор Пласту, командир 3-го полку Січових Стрільців, полковник Армії УНР.

7 березня 1882 р. народився Гриць КОССАК, командант Легіону УСС.

8 березня 972 р. від рук печенігів загинув славетний київський князь СВЯТОСЛАВ ХОРОБРИЙ.

8 березня 1908 р. народився Тарас БУЛЬБА-БОРОВЕЦЬ, отаман УПА "Поліська Січ".

8 березня 1930 р. в бою загинув черкаський отаман Андрій БЛАЖЕВСЬКИЙ.

9 березня 1814 р. у Моринцях на Черкащині народився Тарас ШЕВЧЕНКО.

9 березня 1865 р. театр Омеляна БАЧИНСЬКОГО зі Львова на Шевченківському вечорі в Перемишлі вперше виконав гімн "Ще не вмерла Україна".

Свідectво про державну реєстрацію
КВ №18773-7573ПР від 18.01.2012 р.

Козацький край

Головний редактор –
Олег ОСТРОВСЬКИЙ
Шеф-редактор – Віктор ВОЛЯ
Редактор випуску – Петро ДОБРО
Голова редакційної ради –
Володимир МУЛЯВА
Засновник – Чигиринська ГО
"Вільне Козацтво Холодного Яру"

З питань придбання та розповсюдження газети
звертатися до редакції "Козацького краю" за адресою:
вул. Ільїна, 330, к. 4, м. Черкаси, 18005,
тел.: (0472) 31-29-74
E-mail: Cossack_land@i.ua
Газета віддрукована в ПП Руденко Ю.І.,
м. Черкаси, вул. Вербовацького, 1а. Тираж – 10 000 екз.
Замовлення №

